

I) Ἄνευ τῆς βουλῆς, ἥτοι τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεώς τινος (συντάσσεται συνήθως μετὰ γενικ. κατ' ἐπίδρασιν τῆς γενικ. κτητικῆς τῆς ἀντιστοίχου συντ. τοῦ οὐσ. βουλή, π. χ. δίχως τὴ βουλή μου - σου - του, δίχως τὴ βουλή τῆς μάνας μου - τοῦ πατέρα μου κττ.) πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφνγα ἄβουλα τῆς μάνας μου Καλάβρυτ. Με πάντρεψαν ἄβουλά μου αὐτόθ. Γυναῖκα δὲ χαλειέται ἄβουλά της αὐτόθ. Ἀβουλα τοῦ γονεῶν του - τοῦ δασκάλου του Κύπρ. Ἀβουλά μου γιατί νὰ πᾶς; Κῶς Ἡπαντρεύτηκεν ἀνάβουλα τ' ἀφέντη δου Νάξ. Ἀβουλά μου τὸ ἔκανε Χίος Ἀνάουλά μας δὲν ἠκάνανε τίβοις τὰ παιδιὰ μας Ἀνδρ. Ἀβουλα τ' ἐμόν (παρὰ τὴν θέλησιν μου. Ἡ ἔναρθρος ἀντων. τ' ἐμόν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν γενικ. μου) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ. Ἀβουλα τ' ἐμόν μὴ πᾶς πουθεν (πουθενὰ) Τραπ. Ἀβουλα τ' ἐκείνου ἐποίκ' ἀτο (παρὰ τὴν θέλησιν ἐκείνου τὸ ἔκαμα) Χαλδ. || Γνωμ. Ἀβουλα τοῦ Θεοῦ πουλλὴν 'κὶ πετᾶ ('κὶ = δέν. Τὰ πάντα γίνονται κατὰ θεῖαν βούλησιν) Τραπ. Ἀβουλα τοῦ Θεοῦ φύλλον 'κὶ λαΐσκεται (λαΐσκονται = κινουμαι. Συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀβουλῆς, ἀθελα. **β)** Ἀκουσίως Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἡρθ' ἄβουλα πίσω. **II)** Ἀμέσως Πελοπν. (Βούρβουρ.): Ἐφας σῦκα, ἔφας, καὶ τὴν ἔπασσε ἄβουλα ἡ θέρη.

ἀβουλῆς ἐπίθ. Κρήτ. Τήλ. κ. ἀ. ἀβουλῆ Ρόδ. ἀνεβουλῆς Κρήτ. ἀνηβουλῆς Κρήτ. ἀνηβουλᾶς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βουλή κατ' ἄλλα ἐπιρρ. εἰς -ίς. Τὸς τοῦ ἀβουλῆ ἀπεβλήθη ἔνεκα κακοῦ χωρισμοῦ ἐν συνεχείᾳ, ὅλον ἀβουλῆς σου - ἀβουλῆ σου, ὅπερ κατόπιν ἐκαθολικεύθη καὶ πρὸ λ. ἀρχομένης ἀπὸ ἄλλου συμφ. Πβ. ὁμοίως δρομῆς - δρομῆ. Τὸ ἀνηβουλᾶς ἔχει τὸ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἄβουλα.

Ἄνευ τῆς βουλῆς, ἄνευ τῆς γνώμης καὶ συγκαταθέσεώς τινος (συντάσσεται πάντοτε μετὰ γενικ. δι' ὃν λόγον καὶ τὸ ἄβουλα, ὁ ἰδ.) ἔνθ' ἀν.: Ἐξ ἀβουλῆς μου τὸ πῆρε (ἡ χρῆσις τῆς προθ. ἐξ ἐρμηνεύεται ἐκ τοῦ ὅτι ἐνομίσθη τὸ ἐπίρρ. ὡς γενικ. οὐσ.) Τήλ. Ἀβουλῆ σου δὲν κάμνω τίποτις Ρόδ. Ἐφνγεν ἀβουλῆ μου αὐτόθ. Ἀνηβουλῆς μου τοῦ δῶκα Κρήτ. Ἀνηβουλῆς του παδρεύτηκε αὐτόθ. Ἐγύρνευε νὰ δῇ 'ς τὸ σπῖτι ἀνηβουλᾶς τοῦ σπιτονοικοκύρι αὐτόθ. || Ἄσμ.

Δὲ θέλω 'γὼ παινέματα κὶ ὁ Μαυριανὸς μανίζει
κὶ ἀνηβουλᾶς τοῦ Μαυριανοῦ πρᾶμα νὰ μῆνε γίνῃ
Κρήτ.

Ἀνηβουλῆς τοῇ μάνας μου χάρισμα μὴ μ' ἀφήσης
αὐτόθ. Συνών. ἄβουλα, ἀθελα.

ἀβούλητος ἐπίθ. Σύμ.—Λεξ. Περίδ. κ. ἀ. ἀβόλιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀβούλιος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλή.

Ὁ μὴ βυθισθεὶς ἐν ὕδατι ἢ ἄλλαχού, ἀβύθιστος ἔνθ' ἀν.: Ἀβούλητη βάρκα Σύμ. Ἐσσυρα ἔναν ξύλον 'ς σὸ νερόν ἀπέσ' καὶ 'κ' ἐβόλτσεν, ἐπέμ' νεν ἀβόλιστον ἀπαγκέσ' (ἐρριψα ἐν ξύλον μέσα εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δὲν ἐβυθίσθη, ἔμεινεν ἀβύθιστον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας) Τραπ. || Φρ. Λινάρι ἀβούλιγο καὶ ἀμαγγάνιγο (ἐν ἐπφδ. κατὰ τῆς νόσου περιδρόμου, ἔνθα σημαίνει τὸ λινάρι, τὸ ὁποῖον ἀποφλοιούται διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ στελέχους κατὰ μεμονωμένα νήματα χωρὶς νὰ βυθισθῇ εἰς ὑγρὸν λάκκον καὶ νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἐπ' ἀρκετόν, ἵνα διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὑγρασίας μαλακυνθῇ καὶ οὕτω καταστῇ εὐκόλος ἢ ἀποφλοιώσις κατόπιν δι' εἰδικοῦ μηχανήματος

τοῦ λεγομένου μαγγάνου. Ἡ σημ. αὕτη προσεπικυροῦται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπομένου ἐπιθ. ἀμαγγάνιγο) Κέρκ. Συνών. ἀβούλιχατος 1.

ἀβούλιαχος ἐπίθ. Κυκλ. (Ἄνδρ. Μήλ. Σῦρ. κ. ἀ.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἀ.) ἀβούλιαχτους Λέσβ. Μακεδ. Στερελλ. (Ἄμφ.) κ. ἀ. ἀβούλιαστος Ἄνδρ. ἀβούλιαγος Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλιάζω. Περί τοῦ τύπου: ἀβούλιαγος ἰδ. ΙΚακριδ. ἐν Ἀθηνᾶ 38 (1926) 194 κ' ξ.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς συνήθως ἐν ὕδατι, ἀβύθιστος σύνθη.: Ἐκατοσε ἀβούλιαχο τὸ βαρκάκι Μήλ. Ἀπὸ τῆς οὐρετοῦνα κἀνένα καίκι δὲν ἔμεινε ἀβούλιαχο Σῦρ. Συνών. ἀβούλητος. **β)** Ὁ μὴ καταπεσὼν, ὁ μὴ κ. περιεπωθεὶς, ἐπὶ οἰκοδομῶν, τοίχων κττ. Λέσβ. Παξ. κ. ἀ.: Ἐβούλιαξε ὅλο τὸ νησί, μονάχα ἡ ἐκκλησιὰ ἔμεινε ἀβούλιαχο Παξ. Βουλιάξαν ὅλα τὰ σπῖτια κ' ἕνα μονάχα ἔμεινε ἀβούλιαχο Λέσβ. **γ)** Ὁ μὴ ὑποστάς καθίς' ῥισιν Παξ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἀ.: Τόπος ἀβούλιαχτος Καλ. ἀβρυτ. Μέρος ἀβούλιαχο Παξ. **2)** Ἀωρος, κλν, ῥός, ἐπὶ καρποῦ (ὅστις πιεζόμενος διὰ τοῦ δακτύλου 'εν βουλιάζει ὡς ὁ ὄριμος) Πελοπν. (Λακων.) **3)** Ὁ μεταφ. ὁ ἐπιτήδειος νὰ συγκαλύπτῃ πάντοτε τὰ σ' ὅλματα καὶ τὴν ἐνοχήν του (ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐπιπλέοντος ἐλαίου, ὅθεν καὶ ἡ συνών. φρ. σὰν τὸ λάδι πλέει ἀ' ἀν' ἀπάνω) Κυκλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.: Εἶν' ἀβούλιαχος, ποτὲ δὲν πιάνεται Κυκλ.

*ἀβουλιστὰ ἐπίρρ. ἀνεβουλιστὰ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀβουλῆς κατὰ τινα ἀναλογικ. συνεκδρομὴν πρὸς τὰ εἰς -(ισ)τὰ ἐπιρρ., ὡς ἀνισωστὰ, διχωστὰ κττ.

Παρὰ τὴν θέλησιν: Ἀνὲ παδρευτῇ ἀνεβουλιστὰ μου, δὲ θὰ λογαριάσω καθόλου πῶς ἔχω πιδί.

ἀβουλλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀβουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. βούλλα. Πβ. μεσν. ἀβουλλος = ἀσκεπής, ἄνευ κλύμματος. Διήγ. Παιδιόφρ. στ. 138 (ἐκδ. Wagner σ. 146) «ἀν εὐρης δ' ἀβουλλον ρωγὴν νὰ γέμῃ τὸ ἐλάδι». Περί τοῦ μεσν. βούλλα ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ καλύμματος ἰδ. ΦΚουκο υλ. ἐν Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1930 σ. 424.

Ὁ μὴ ἔχων βούλλαν, ἥτοι χαρακτηριστικὸν σημεῖον: Ἀπ-παρος ἀβουλ-λος (ἵππος ἀβ.). Αἶγια ἀβουλ-λη. Συνών. ἀβούλλωτος 3 β, ἀσημάδευτος, ἀσημάδιαστος, ἀσήμαδος.

ἀβούλλωτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) ἀβούλ-λωτος Κύπρ. ἀβούλλουτους βέρ. ἰδωμ. ἀβούλλουτους Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. βουλλώνω.

1) Ὁ μὴ βουλλωμένος, ἥτοι ὁ μὴ ἔχων ἐπ' αὐτοῦ ἀποτετυπωμένην σφραγίδα φέρουσιν τὰ ἀρκτικά γράμματα ὀνόματος ἢ καὶ ὀλόκληρον τὸ ὄνομα, ἡ ὁποία ἀντὶ τῆς ἰδιοχείρου ὑπογραφῆς τίθεται ἐπὶ ἐπιστολῶν, ἐγγράφων κττ., ἡ σφραγίδα φέρουσιν ἄλλην διακριτικὴν παράστασιν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.): Τὸ γράμμα ἀβούλλωτον ἐν Τραπ. κ. ἀ. Βέργα σιταροῦ ἀβούλ-λωτη (σωρὸς σίτου εἰς τὸ ἀλώνιον μὴ σφραγισθεὶς ὑπὸ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀντιπροσώπου. Τὸ σφράγισμα τοῦτο γίνεται, ἵνα μὴ δυνηθῇ ὁ ἰδιοκτήτης νὰ ὑπεξαίρεσθαι μέρος τοῦ σίτου πρὸ τῆς κατα-

μετρήσεως ἐνώπιον αὐτοῦ πρὸς καθορισμὸν τοῦ ποσοστοῦ τοῦ φόρου τῆς δεκάτης) Κύπρ. 2) Ὁ μὴ ἐσφραγισμένος, ἀνοιχτός, ἀκάλυπτος, ἐπὶ ἐπιστολῶν καὶ ἐγγράφων ἐν γένει ἢ ἐπὶ στομίῳ δοχείων, ἀνοιγμάτων, ὁπῶν κττ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.): *Γράμμα ἀβούλλωτο. Μποτιτίλμα ἀβούλλωτη κοιν. Κοχλίδ' ἀβούλλωτον* (κοχλίας μὴ κλείσας τὸ στόμιον τοῦ ὀστράκου διὰ τῆς ἐκ τοῦ σιέλου μεμβράνης) Τραπ. || Φρ. *Στόμα ἀβούλλωτο* (ἐπὶ τοῦ φλυάρου) Ἀθῆν. κ. ἀ. *Ἐχω τόσες ἀβούλλωτες τρῦπες!* (ἐπὶ ἀναγκῶν τοῦ βίου οὐδόλως δυναμένων νὰ θεραπευθοῦν) Ἀθῆν. κ. ἀ. *Συνών. ἀπύλωτος, ξεβούλλωτος, ξεβουλλωμένος* (ιδ. *ξεβουλλώνω*). 3) Ὁ ἄνευ σημείου τινὸς ἢ στίγματος φυσικοῦ Ἀνδρ. Παξ. κ. ἀ.: *Λεμόνι - πορτοκάλι ἀβούλλωτο* (τοῦ ὁποίου ὁ φλοιὸς δὲν περσεβλήθη ὑπὸ νόσου προκαλούσης στίγματα μεγάλα, τὰς βούλλας, συνιστάμενα εἰς τὴν τοπικὴν ἀπονέκρωσιν τοῦ φλοιοῦ καὶ εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ χρώματος) Ἀνδρ. κ. ἀ. *Ἐλαιὲς ἀβούλλωτες* (αἱ μὴ φέρουσαι στίγμα δηλωτικὸν τῆς περσεβλήτης ὑπὸ τῆς νόσου τοῦ δάκου) Παξ. 3) Ὁ ἄνευ διακριτικοῦ σημείου Κρήτ. κ. ἀ.: *Ἀβούλλωτο πρόβατο* (ὁ μὴ φέρον διακριτικὸν στίγμα ἐπὶ τοῦ σώματος γινόμενον διὰ σιδήρου πεπυρακτωμένου) Κρήτ. *Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀρ ου λ λ ος*. 4) Ὁ μὴ ἐστομωμένος διὰ χάλυβος, ἐπὶ σιδηρῶν ὀργάνων πολλαχ.: Ἀσμ.

*Ἐγὼ χωρά, νὰ σῶδωκα νὰ σπείρης, νὰ θερίσης,
μ' ἂν εἶν' τὰ ῥόδια σ' ἀχαμνά, τ' ἀλέτρια σου σπασμένα
καὶ τὸ ἑνὶ σ' ἀβούλλωτο, τί θέλεις ἀπὸ μένα;*

(πβ. Λαογρ. 7 (1923) 352). 5) Ὁ μὴ φέρων ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ ἐντομὴν (ἐπὶ τοῦ μηλοπέποντος καὶ ὕδροπέποντος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διανοίγεται ὀπὴ διὰ νὰ δοκιμασθῇ οὗτος) σύνθηθ.: *Καρπούζι - πεπόνι ἀβούλλωτο*. Ἀντίθ. *βουλλωμένος* ἢ περιφραστικῶς *μετὴ βούλλα*. 6) Τὸ θηλ. ἀβούλλωτη οὐς. πίττα ψηνομένη πρὶν βουλλωθῇ, ἤτοι πρὶν κλεισθῇ τὸ στόμιον τοῦ φούρνου Κύθν. *Συνών. προπύρα*.

ἄβουλος ἐπίθ. σύνθηθ. *ἄβουλος* Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἀ. *ἄβουλος* Θήρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. *ἄβουλος*.

Ὁ μὴ σκεπτόμενος καλῶς, ἀσύνετος, ἄκριτος, ἀνόητος ἐνθ' ἂν.: *Τούτος εἶναι ἄβουλος ἄθρωπος* Κρήτ. κ. ἀ. || Παροιμ. *Ἀβουλος νοῦς διελθὼς ὁ κόπος* (ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντός τι ἄνευ προηγουμένης ὀρθῆς σκέψεως καὶ ὑποβαλλομένου διὰ τοῦτο εἰς κόπον διπλοῦν διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακῶς γενομένου ἔργου) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Κρήτ. Πελοπ. (Μεσσ.) Σῦρ. Χίος (Πβ. *ἄβουλος, ἄσκοπος*). *Ἀβουλος βουλή δὲν ἔχει, τὸ βρακὶ του λυ' καὶ δένει* (λύ' = λύει. Ἐπὶ μωροῦ εἰς μωρὰ πράγματα ἀσχολουμένου) Πελοπ. (Βούρβουρ.) Γνωμ. *Ὁ ἄβουλος οὐ ἄνθρωπος κάμνει κακὸ σὲ λόγον του* Λιβύσσ. *Ἀβουλος νοῦς κάμνει τὴν τύχην γένημην* (ὁ ἀπερίσκεπτος δυστυχεῖ) Κύπρ.

ἄβούνεαστος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. *βουνεάζω*.

Ὁ μὴ λιπανθεὶς διὰ βουνεᾶς, ἤτοι κόπρου.

ἄβούρᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) *ἄβούρᾱστος* Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρᾱσκουμαι*.

Ὁ μὴ περιλαμβανόμενος εἰς τὴν χειρὰ ἐνθ' ἂν.: *Βουνᾶσι καλὰ τὸ τόπ'. Ντό ἔεις ἀτο ἄβούρᾱστον καὶ ρούζ'*

ἀφκά; (πιάσε καλὰ τὸ τόπι, διατί τὸ ἔχεις ἀβ. καὶ πίπτει κάτω;) Τραπ.

ἄβούρλιαστος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Παξ. *ἄβούρλιαστος* Ἰμβρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) *ἄβρούλλιαστος* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρλιάζω*.

1) Ὁ μὴ βουρλιασμένος, ἤτοι ὁ μὴ μεταβεβλημένος εἰς ὄρμαθὸν διαπερώμενος διὰ βούρλου ἢ σπάγγου Κρήτ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Παξ.: *Σῦκα - ψάργα ἄβούρλιαστα* Παξ. Πάρ. κ. ἀ. *Σῦκα ἄβούρλιαστα* Χαλκιδ. 2) Ὁ μήπω διαπερασθεὶς διὰ τοῦ ὑφαντικοῦ κτενίου καὶ τοῦ μιταρίου, ἐπὶ τοῦ στήμονος Ἰμβρ.: *Διάδ'κα τὸν παννὶ κί τό'χον ἀκόμα ἄβούρλιαστον* (διάδ'κα = διάστηκα).

ἄβούρλιστος ἐπίθ. Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) Παξ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρρίζω*.

1) Ὁ μὴ περισπώμενος ὑπὸ φροντίδων καὶ μεριμνῶν, ὁ μὴ στενοχωρούμενος Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.) 2) Ὁ μὴ ὠργισμένος Κυκλ. (Πάρ. κ. ἀ.): Φρ. *Εἶν' ἄβούρλιστος* (εὐρίσκεται εἰς καλὴν διάθεσιν). 3) Ὁ διατηρῶν τὸν νοῦν του ἀκέραιον, ὁ μὴ παραφρονήσας Παξ.: *Ἐκεῖ μέσα, παιδί μου, ἐβουρλιστήκανε ὅλοι, δὲν εἶναι καένas ἄβούρλιστος* Παξ.

ἄβούρτσιστος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἄβρούτσιστος* Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ἄφρούτσιστος* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουρτσιζω*.

Ὁ μὴ βουρτσισμένος, ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ ψήκτρας τῆς κοινῶς βούρτσας, ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων κττ.: *Εἶμαι ἄβούρτσιστος* Ἀθῆν. κ. ἀ. *Κατέλλο - φόρεμα - σακκάκι ἄβούρτσιστο* σύνθηθ.

ἄβούτηχτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἄβούτηχτα* Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἄβούτηχος*.

Ἄνευ βουτήματος: *Ἦπια τὸν καφέ μου ἄβούτηχα* (δηλ. μόνον, χωρὶς νὰ βουτήξω εἰς αὐτὸν ψωμί).

ἄβούτηχος ἐπίθ. *ἄβούτηχος* Μῆλ. Νάξ. (Φιλότ.) *ἄβούτ-τηχος* Σύμ. *ἄβούτετος* Πόντ. (Τραπ.) *ἄβούτηχος* σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) *ἄβούτιος* Παξ. *ἄβούκηχτε* Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *βουτιῶ*. Τὸ *ἄβούτιος* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *ἄβούτιγος*.

1) Ὁ μὴ βυθισθεὶς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Ἀνθρωπος ἄβούτηχος* (ὁ ἀπογυμνωθεὶς διὰ νὰ κολυμβήσῃ, ἀλλὰ μὴ πεσὼν ἀκόμη εἰς τὴν θάλασσαν) Μῆλ. *Ἀβούτηχο ψωμί* (τὸ μὴ ἐμβαπτισθὲν εἰς καφὲν καὶ τὰ τοιούτου εἶδους ἐμβάμματα) αὐτόθ. *Δὲν ἐβούτησε τὸ ψωμί του 'ς τὸ λάδι, τὸ εἶδα, ἦταν ἄβούτιο* Παξ. *Ποκάμισο ἄβούτηχο* (τὸ μὴ βουτηγμένον εἰς τὴν διαλελυμένην κόλλαν) Ἀθῆν. Ἀρκαδ. κ. ἀ. *Σταφύλια ἄβούτηχα* (τὰ μὴ βυθισθέντα εἰς τὸ ὕδωρ τῆς στάκτης πρὶν ἐκτεθοῦν εἰς τὸν ἥλιον πρὸς ἀποξήρανσιν καὶ μεταβολὴν εἰς σταφίδας) Φιλότ. 2) Ὁ μήπω δύσας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἀνδρ. Πόντ. (Τραπ.) *Ἀβούτετος ἐν' ἀκόμαν ὁ ἡλὸν* (δὲν ἔδυσεν ἀκόμη ὁ ἡλῖος) Τραπ. || Ἐπιρρηματ. φρ. *Ἀβούτηχος ὁ ἡλῖος ἡφύαμε* (κατ' ἔλλειπιν τῆς μετοχ. *ὄντας*, ἤτοι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἀνεχωρήσαμεν) Ἀνδρ. *Συνών. ἀβασίλεντος*. 2) Ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐβυθίσθη τι Μῆλ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. κ. ἀ.: *Ἦπια τὸν καφέ μου ἄβούτηχο* (χωρὶς νὰ βουτήξω τίποτε εἰς αὐτόν, δηλ. χωρὶς νὰ συμφάγω ἄρτον κττ. δια-

